

SMUTEK PO NĚKOM (FIALOVÝ)

Pavlík seděl u stolu a rypal se v jídle. Bylo mu smutno. Jako by se měl každou chvíli rozbečet. Teta už s ním nebyla dlouho, tak už by si mohl zvyknout, ale přece to na něj občas přišlo. Zničehonic. Takový smutek. „Co je? Nechutná ti to?“ zeptal se starší bratr a Pavlík mluvil a cítil, jak ho smutek táhne k zemi jako závaží a jak ho dusí a škrtí, a Pavlík rohl ve sedle a po tvářích se mu kouřily slzy.

„Pavlíku!“ uslyšel po chvíli zavolat bratra, „už vylez, nebo to nevyjde, prdne?“ pokračoval bratr a začal psát psou na ruku. Pavlík věděl, že je to podfuk, že to brácha dělá, aby ho nevyšvětil, a tak tam seděl dál a mlčel a polykal slzy. Jenže brácha nepřestával a přel na ruku ostrožnu a Pavlík zničehonic vypískl smůchy a pak se rozchechtal. Několikrát kýtnul, pak zčerveněl od záchodu a vyšel ven. Měl pořád ještě slzy na tvářích, ale zároveň se smál. Bratr to viděl a zeptal se: „Já tě se stejáka po tátovi, vid’?“

Pavlík přikývl. „Já tě zavolám, ne,“ usmál se bratr a vytáhl mobil. Navrval čísto, podal telefon Pavlíkovi a zatoumal stonovým hlasem: „Poslávaj ho!“ Pak se natáhl na gauč a pustil televizi. „Halo,“ vypravil ze sebe Pavlík. „Tati...“ a to už byl smutek za horama.

SMUTEK MOC SMUTNÝ (ČERVENÝ, MOKRÝ A ZELENÝ)

Šlo se to už dávno a byl to velký smutek. Jená s Tomášem přišli domů ze školy a našli v kletce mrtvého papouška. Byl to hrozný pohled. Ležel tam bez hnutí, a když na něj sáhli, byl důstojně tuhý. Jená se podíval na Tomáše a Tomáš se podíval na Jená. Bylo jim hrozně. Přepadli se oba hlubokým smutkem a pláč. Věděli, že se to nedá vrátit, že jejich papoušek už nikdy neobžijí. Chodili po celém bytě a oba hlasitě plákali. Občas sebou hodili na posel nebo do křesla a plákali ještě víc. Chvilami se odliší, že je ten smutek už vyčerpal, ale když se podívali na klet, vyběhly jim znovu slzy a zase se rozplákali. Bylo to strašné. Byli to největší smutek, jaký kdy zažili. A trval několik dní. Kečovali samyčes v koutech pokoje a nemluvíli. Papoušek byl pryč a nedalo se s tím nic dělat. Tenhle smutek byl červený jako jejich uplakané oči a mokrý jako všechny vypíkané slzy a taky zelený jako papoušek. Pak tatínek koupil nového a smutek odešel. I když jakoby od té doby pořád někde číhal, až se něco stane, že zase vyskočí a potrápí je.

SMUTEK ZE SMRTI (PRŮSVITNÝ)

Je to už dávno, co do Kristýnky vlezl. Bylo to kdosi u rybníka, když tam a mámom, támu, bratrem a sestrou a taky se psem stanovali. Bylo to tam moc krásně, celý den se všichni koupali a hráli a máma vařila a táta se opaloval a měl zelené listky na očích. Kristýnka se se samozřejmě honila po lese a jejich pejsek byl pořád s nimi, až se na chvíli ztratil. A když se vrátil, jeho krásný čumáček byl hubdý a strašně smradlavý. Všechny děti před tím už kaly a smály se, až si stáh sundal listky z očí a rozhodl, že se ten pes musí ale okamžitě umýt. A tak byl psi čumáček namočený do vody v rybníku z namýdlený mydlívem, ale nic mu to nepomohlo. Pes sotvašl pořádně, a tak musel spát v předstínce stanu a nešťastně vyř a tatínek ho celou noc okřikoval. No a ta noc vlezl do Kristýnky ten ledový průsvitný smutek, co vharé slzy do očí. Jak se tak hučila tím psím vycim a převalovala se ve spacáku, nahmatala si na krku nějakou bouli. A pak druhou a třetí, byly asi čtyři a bylo to divné. To budou asi jen nějaké uzliny, utěšovala se, ale utěšila se jí něco. Anebo to znamená, že mám rakovinu, pomyslela si a ztuhla. Věděla, že za nějakou chvíli za táta nemůže, přece je nebudě teď buďta a říkat jim ta strašná novina. Ani sestře a bratrovi to přece nemůže říct. Co bude dělat? Děšila se a měla slzy na krajíčku. A od té doby to v ni bylo – ten smutek z toho, že brzy umře a že se s tím prostě nedá nic dělat. A byl s ni pěkně dlouho, ten ochromující ledový smutek. Odešel vlastně, až když byla vešla. Jednou v noci, když klečela a modlila se. Na nebi zářil měsíček a sponou hvězd a Kristýnka cítila, že ten strach posouvá, že táje a že soupis vzhůru jako ptač a mezi kdesi ve vesnici, daleko, oběleko, a možná ještě dál...

